

מסמך 153

מסמך 153

המשבר בכפר נחום

בערב יום שישי, היום שבו הגיעו השליחים לבית צידה, ובבוקר יום השבת, הם הבחינו בכך שישוע היה מוטרד ברצינות בבעיה רבת-חשיבות כלשהי; הם הבחינו בכך שהמאסטר הקדיש מחשבה רבה לנושא חשוב כלשהו. הוא לא אכל ארוחת בוקר ובצהריים אכל אך מעט. במשך כל בוקר יום השבת ובערב שלפני כן, התגודדו השנים-עשר ועמיתיהם בקבוצות קטנות מסביב לבית, בגן ועל החוף. באוויר שררה מתיחות של אי-וודאות, ותחושת ציפייה של חשש עטפה את כולם. מאז שהם יצאו מירושלים, ישוע דיבר אליהם מעט מאוד.

חודשים שהם לא ראו את מאסטר כה טרוד ובמצב שאינו מתקשר. אפילו שמעון פטרוס היה מדוכא, אם לא עגמומי. אנדראס היה אובד עצות ולא ידע כיצד לסייע לעמיתיו המיואשים. נתנאל אמר כי הם שרויים בעיצומו של "השקט שלפני הסערה". תומאס הביע את לדעתו לפיה "משהו יוצא-דופן עומד להתרחש". פיליפוס ייעץ לדוד זבדיה "לזנוח את התכניות להאכיל ולהליך את ההמונים, עד אשר נדע על מה חושב המאסטר." מתי, במאמצים מחודשים, ניסה למלא את הקופה. יעקב ויוחנן דנו בדרשה הצפויה בבית הכנסת והעלו השערות רבות באשר לטיבה ולהיקפה. שמעון הקנא ציין כי הוא מאמין, או יותר נכון מקווה, "כי האב שבשמים יתערב באופן לא-צפוי כזה או אחר לטובת צדקת בנו ולתמיכה בו", ואילו יהודה איש-קריות העז להשתעשע במחשבה כי ייתכן שישוע היה מדוכא מכיוון שהתחרט על כך ש"לא היו לו האומץ והתעוזה להתיר לחמשת האלפים להכתיר אותו למלך היהודים".

מתוך קבוצה שכזו של חסידים מדוכאים וחסרי-נחמה יצא ישוע ביום השבת היפהפה הזה לשאת את הדרשה החשובה בבית הכנסת של כפר נחום. מכל חסידיו הקרובים, היחיד שאיש לא ציפה ממנו, אחד התאומים לבית חלפי, היה זה אשר אמר לישוע את מילות העידוד היחידות, בשעה שישוע יצא מן הבית בדרכו אל בית הכנסת. הוא ברך אותו לשלום בשמחה ואמר: "אנו מתפללים כי האב יסייע לך, וכי ההמונים יהיו רבים מאי-פעם."

1. הרקע

ביום השבת היפהפה הזה, בשעה שלוש אחר הצהריים, קיבלה את פניו של ישוע קהילת כפר נחום המכובדת בבית הכנסת החדש. יאיר ניהל את התפילה ומסר לידיו של ישוע את המגילה אשר ממנה יקרא. יום קודם לכן הגיעו מירושלים חמישים-ושלושה פרושים וצדוקים; יותר משלושים מן הרבנים והמנהיגים של בתי הכנסת הסמוכים נכחו אף הם. הסנהדרין בירושלים ציווה ישירות על מנהיגי הדת היהודיים הללו להגיע, והם היוו את חיל החלוץ האורתודוקסי אשר הגיע על-מנת להכריז במלחמה פתוחה כנגד ישוע ושליחיו. במושבי הכבוד של בית הכנסת, לצד מנהיגי היהודים הללו, ישבו המשקיפים הרשמיים מטעם הורדוס אנטיפס, אשר הונחו לבדוק האם יש אמת בדיווחים המטרידים כי נעשה ניסיון להכתיר את ישוע למלך היהודים בשטחים שבשליטת אחיו פיליפוס.

ישוע הבין כי אויביו, אשר מספרם הלך וגדל, עמדו להכריז עליו מלחמה פומבית, והוא בחר באומץ לצאת למתקפה. בזמן האכלתם של חמשת-האלפים הוא אתגר את רעיונותיהם על אודות המשיח החומרי; כעת הוא בחר שוב לתקוף בפומבי את מושגיהם על אודות גואל עם ישראל. המשבר הזה – אשר החל בהאכלתם של חמשת האלפים, ואשר הסתיים בדרשה הזו בתפילת המנחה ביום השבת – היווה את נקודת המפנה לרעה באשר לפרסום ולמוניטין שלו בציבור. מכאן ואילך, עסקה עבודת המלכות יותר ויותר במשימה החשובה יותר של גיוס והמרה רוחנית מוצלחת

ותמידית של חברים באחוזה הדתית האמיתית של האנושות. דרשה זו מסמנת את המשבר אשר התרחש במעבר מתקופת הדיון, המחלוקת וההחלטה, לזו של מלחמה פתוחה ושל קבלה סופית או דחייה סופית.

היטב ידע המאסטר כי אט-אט אך בבטחה רבים מחסידיו החלו להתכונן מנטאלית לדחייתו בסופו של דבר. כמו כן, הוא ידע כי רבים מתלמידיו נמצאו בעיצומו של תהליך איטי אך ודאי של הכנה מנטאלית והחלטה-משמעת על הנשמה, הכנה אשר תאפשר להם לגבור על הספקות ולהכריז באומץ על אמונה מלאה בבשורת המלכות. ישוע הבין עד תום כי באמצעות תהליך איטי של בחירה חוזרת ונשנית בין טוב לרע, בני-אדם מכינים את עצמם לקבל החלטות בזמן משבר ולבחור לנהוג לפתע בגבורה. שוב ושוב הוא חשף את שליחיו הנבחרים לאכזבות, ולעיתים תכופות העמיד אותם במצבי מבחן רוחניים שבהם נדרשו לבחור בין טוב לרע. הוא ידע כי יוכל לסמוך על חסידיו כאשר עמדו במבחן האחרון, כשקיבלו את החלטותיהם המכריעות בהתאם להרגלים המנטאליים ולתגובות הרוחניות אשר רכשו קודם לכן.

המשבר בחייו הארציים של ישוע החל בהאכלתם של חמשת האלפים והסתיים בדרשה הזו בבית הכנסת; המשבר בחיי השליחים החל בדרשה הזו בבית הכנסת, נמשך שנה שלמה והסתיים רק כאשר המאסטר עמד למשפט ונצל.

רק מסתורין אחד, רק שאלה כבירה אחת הטרידה את כלל הנוכחים אשר ישבו שם באותו אחר-צהריים בבית הכנסת, לפני שישוע החל לשאת את דבריו. הן חבריו והן אויביו עסקו בשאלה אחת בלבד: "מדוע הוא הפנה עורף בכוונה ובנחישות שכאלה להתלהבות הציבורית כלפיו?" מיד לפני הדרשה הזו ומיד לאחריה עלו ספקות ואכזבות בקרב חסידיו הנרגנים, ואלה התגברו עד כדי התנגדות בלתי-מודעת אשר הפכה לבסוף לשנאה של ממש. היה זה לאחר הדרשה הזו שיהודה איש-קריות חשב בפעם הראשונה באופן מודע על נטישה. אך לעת עתה הוא הצליח להתגבר על כל הנסיונות האלה.

כולם היו מבולבלים. ישוע הותיר אותם המומים ואובדי-עצות. לא מזמן אירע מפגן הכוח העל-טבעי הגדול ביותר בקריירה שלו. האכלתם של חמשת האלפים הייתה האירוע האחד בחייו הארציים אשר תאם יותר מכל את המושג היהודי של המשיח המיוחל. ואולם, יתרון יוצא-דופן זה נמחק מיד ובאופן בלתי-מוסבר בשל סירובו הנחרץ והברור להכתרתו כמלך.

בערב יום שישי, ושוב בבוקר השבת, ניסו המנהיגים מירושלים – בנחישות אך לשווא – לשכנע את יאיר למנוע מישוע מלשאת דברים בבית הכנסת. תשובתו היחידה של יאיר לכל ההפצרות האלה הייתה: "אישרתי את הבקשה, ולא אפר את הבטחתי."

2. הדרשה רבת החשיבות

ישוע פתח את דרשתו זו בציטוט מן התורה, מספר דברים: "וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה, וְרָדְפוּךָ וְהִשְׁגִּיחוּךָ עַד הַשְׁמָדָה. יִתְּנֶךָ יְהוָה נֶגֶף לִפְנֵי אֹיְבֶיךָ; וְהָיִיתָ לְזִמְזוֹן לְכָל מַמְלֹכוֹת הָאָרֶץ. יוֹלֶךְ יְהוָה אֶתְךָ וְאֶת מַלְכְּךָ אֲשֶׁר תִּקֵּים עָלֶיךָ אֶל גּוֹי אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ. וְהָיִיתָ לְשִׁמָּה, לְמַשָּׁל וּלְשִׁנְיָה בְּכָל הָעַמִּים. בָּנִים וּבָנוֹת תּוֹלִיד וְלֹא יִהְיוּ לָךְ, כִּי יִלְכוּ בְּשָׁבִי. הֲגֵר אֲשֶׁר בְּקֶרְבְּךָ יַעֲלֶה עָלֶיךָ מַעֲלָה מַעֲלָה וְאֶתָּה תִּנְרָד מִטָּה מִטָּה. וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל אֵלֶּה כִּי לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְהָיָה בָּךְ וּבְזֶרְעֶךָ עַד עוֹלָם. וְעַבַּדְתָּ אֶת אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר יִשְׁלָחוּךָ יְהוָה בָּךְ, בְּרָעַב וּבְצָמָא. וְנָתַן עַל בְּרִזָּל עַל צֹאֲרֶךְ. יֵשָׁא יְהוָה עָלֶיךָ גּוֹי מִרְחֹק מִקְצֵה הָאָרֶץ, גּוֹי אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע לְשׁוֹנוֹ. גּוֹי עֶז פָּנִים אֲשֶׁר לֹא יֵשָׁא פָּנִים לְזִקְן וְנָעַר לֹא יִחַן. וְהָצַר לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ עַד רִדְתָּ חֲמַתִּיךָ הַגְּבִהַת וְהַבְּצוּרֹת אֲשֶׁר אֶתָּה בֹטָח בָּהֶן, בְּכָל אֲרָצֶךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ. וְאָכַלְתָּ פְּרִי בִטְנְךָ, בְּשֹׂר בְּנֶיךָ וּבְנִתֶיךָ, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק אֲשֶׁר יֵצִיק לָךְ אֹיְבֶיךָ."

וכשסיים ישוע לצטט, הוא נפנה לנביאים וציטט מתוך ספר ירמיהו: "אם לא תשמעו אלי ללכת בתורתי אשר נתתי לפניכם. ונתתי את הבית הזה כשלה; ואת-העיר הזאת אתן לקללה לכל גוי הארץ." וישמעו הכוהנים והנביאים וכל העם את ירמיהו מדבר את הדברים האלה בבית יהוה. ויהי ככלות ירמיהו לדבר את כל אשר צוה יהוה לדבר אל כל העם; ויתפשו אתו הכוהנים והנביאים וכל העם לאמר 'מות תמות.' ויקהל כל העם אל ירמיהו בבית יהוה. וישמעו שרי יהודה את הדברים האלה, ויעלו מבית המלך, בית יהוה; וישבו בפתח שער יהוה. ויאמרו הכוהנים והנביאים אל השרים ואל כל העם לאמר. 'משפט מות לאיש הזה, כי נבא אל העיר הזאת כאשר שמעתם באוזניכם.' ויאמר ירמיהו אל כל השרים ואל כל העם לאמר: 'יהוה שלחני להנבא אל-הבית הזה ואל-העיר הזאת את כל-הדברים אשר שמעתם. ועתה היטיבו דרכיכם ומעלליכם ושמעו בקול יהוה אלוהיכם. וינחם יהוה אל הרעה אשר דבר עליכם. ואני, הנני בידכם. עשו לי כטוב וכישר בעיניכם. אך ידע תדעו כי אם ממתים אתם אתי, כי דם נקי אתם נותנים עליכם, ואל-העיר הזאת ואל ישיביה. כי באמת שלחני יהוה עליכם לדבר באוזניכם את כל-הדברים האלה.'

"כוהני אותה תקופה ומוריה ביקשו להרוג את ירמיהו, אך השופטים סירבו לבקשתם זו, אך בשל מילות האזהרה שלו, הם התירו לשלח את ירמיהו בחבלים לבור מצחין אשר בו הוא שקע בטיט עד לבתי-שחיו. זה מה שעולל העם הזה לנביא ירמיהו, משום שמילא את ציווי האל והזהיר את אחיו מפני מפתם הפוליטית המשמשת ובאה. והיום, אשאל אתכם זאת: מה יעוללו כוהניו הראשיים של העם הזה ומנהיגי הדת שלו לזה אשר יעז להזהירם מפני יום האובדן הרוחני? האם גם אתם תבקשו להמית את המורה אשר מעז לדבר את דבר אדוני, ואשר איננו חושש להצביע על הדרך שבה אתם נזהרים מלצעוד בדרך האור המובילה אל שערי מלכות השמים?

"מה תבקשו לכם כהוכחה למשימתי על-פני האדמה? התרנו לכם להמשיך ולהחזיק ללא כל הפרעה במשרות ההשפעה והעוצמה שלכם, בעוד שהננו מבשרים את החדשות הטובות לעניים ולמנודים. לא התקפנו בעוינות את מה שמכובד עליכם, אלא הטפנו לחירות חדשה עבור נשמתו אחוזת הפחד של האדם. אנוכי באתי לעולם בכדי לגלות את אבי, ובכדי לכוון אחוזת אחים של בני האל על-פני האדמה, היא מלכות השמים. ואף כי פעמים כה רבות הזכרתי לכם כי מלכותי איננה מן העולם הזה, עדיין עשה לכם אבי ניסים ונפלאות רבים של חומר, בנוסף להתמרות הרוחניות ולחידוש הרוחני הנראים יותר לעין.

"איזה אות חדש עוד תבקשו לכם מיד? הנני מכריז כי יש בידכם די הוכחות לשם קבלת החלטתכם. אמן, אמן אומר לרבים מן היושבים כאן היום, כי אתם נדרשים להחליט באיזו דרך תלכו; ואומר אני לכם, ממש כשם שאמר יהושע לאבותיכם, 'בחרו לכם היום את מי תעבדו.' היום רבים מכם נמצאים על פרשת דרכים.

"לאחר סעודת ההמונים, כמה מכם שלא הצליחו למצוא אותי בצד השני, שכרו את צי הסירות של דיגי טבריה – הסירות אשר מצאו מחסה בסמוך שבוע קודם לכן בשל סערה – בכדי לרדוף אחרי. אך לשם מה? לא עשיתם זאת כי ביקשתם צדק או אמת בכדי להיטיב לשרת ולסעוד את אחיכם! לא, רק כדי לקבל עוד לחם אשר למענו לא עמלתם עשיתם זאת. לא בכדי למלא את נשמותיכם בדברי החיים, אלא בכדי למלא את קיבתכם בלחם קל. זה מכבר לימדו אתכם כי המשיח, בשעה שיבוא, יחולל ניסים ונפלאות ויהפוך את חיי כל בני העם הנבחר לקלים ונעימים. אין להתפלא על כך שאלו אשר למדו זאת כמהים ללחם ולדגים. אך אני מכריז באוזניכם כי לא זו היא משימתו של בן האדם. באתי להכריז על חירות הרוח, באתי ללמד אמת של נצח ולקדם אמונה חיה.

"אחי, אל תעמלו במאכל האבד, כי אם במאכל הרוח הקים לחיי עולם אשר בן האדם יתננו לכם, כי אתו חתם אביו האלוהים בחותמו. וכאשר תשאלוני, 'מה נעשה לפעל את פעולות אלוהים?' אומר לכם בפשטות: 'עבודת השם היא אשר תאמינו לזה אשר שלח.'"

ואז ישוע, בהצביעו על כד מן אשר קישט את משקוף בית הכנסת החדש, ואשר עוטר באשכולות ענבים, אמר להם: "חשבתם שאבותיכם אכלו במדבר את המן – לחם מן השמים – אך אני אומר לכם שהיה זה לחם מן הארץ. לא משה נתן לכם את הלחם מן השמים, כי אם אבי נתן לכם את הלחם האמיתי מן השמים. כי לחם אלוהים הוא היוֹרֵד מן השמים ונתן חיים לעולם. וכשתגידו לי, אֲדֹנֵי תִּנֶּה לָנוּ תַמִּיד אֶת הַלֶּחֶם הַזֶּה, אֲשִׁיב: אֲנֹכִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. כֹּל הַבָּא אֵלַי לֹא יָרֵעַב וְהִמָּאֵמִין בִּי לֹא יָצֵמָא עוֹד. וְאֲנִי הִנֵּה אֲמַרְתִּי לָכֶם כִּי גַם חַיִּיתֶם אִתִּי וְלֹא תֵאֱמִינוּ כִּי בָאתִי מִן הָאֵב. וְלִמָּאֲמִינִים, אֵל חֲשֵׁשׁ. כֹּל אֲשֶׁר יִתְּנֶנּוּ לִי אָבִי יָבוֹא אֵלַי, וְהַבָּא אֵלַי לֹא אֶהְדָּפְנוּ הַחוּצָה.

"וכעת, אחת ולתמיד אכריז בפניכם כי לא ירדתי מן השמים לעשות רצוני, כי אם רצון שלחי. וְזֶה רָצוֹן הָאֵב אֲשֶׁר שְׁלַחְנִי, אֲשֶׁר כָּל הַנִּיתֵן לִי לֹא יֵאבֵד לִי. וְזֶה רָצוֹן אָבִי: אֲשֶׁר כָּל הָרָאָה אֶת הַבֶּן וּמֵאֲמִין בּוֹ יִהְיוּ לוֹ חַיִּי עוֹלָם. רַק אֶתְמוֹל הֵאֱכַלְתִּי אֶת גּוֹפְכֶם בְּלֶחֶם; הַיּוֹם אֲנִי מַצִּיעַ לְנַשְׁמוֹתֵיכֶם הָרַעֲבוֹת אֶת לֶחֶם הַחַיִּים. הָאֵם תִּבְצָעוּ מִלֶּחֶם הָרוּחַ בְּאוֹתוֹ רָצוֹן שְׂבוּ אֲכַלְתֶּם מִלֶּחֶם הָעוֹלָם?"

בעת שישוע עצר לרגע להתבונן בחברי הקהילה, קם אחד מן הרבנים הירושלמים (חבר הסנהדרין) ושאל: "האם אני מבין נכונה כי אמרת שאתה הוא הלחם מן השמים ואילו המן אשר נתן משה לאבותינו במדבר איננו כזה?" ענה ישוע לפרושי: "נכון הבנת. "אמר אז הפרושי: "אך האם אינך ישוע מנצרת, בנו של יוסף הנגר? האין זאת כי רבים מאתנו מכירים את אבִיךָ, אִמְךָ, אֲחִיךָ ואחיותיך? כיצד זה תופיע כאן בבית אדוני ותכריז כי ירדת מן השמים?"

וכאן החלו הנוכחים בבית הכנסת למלמל ונראה כי מתרחשת סערה, וישוע קם וכך אמר: "הבה נתאזר בסבלנות; האמת תמיד ראויה לבחינה יסודית וכנה. אני כל מה שאמרתם ויותר מכך. האב ואני אחד; הבן ישעה ככל אשר יורה לו האב, וכל אלה שייתן האב לבן, יקבל הבן בעצמו. קראתם את הכתוב בנביאים, 'וְכָל בְּנֵיךָ, לְמוֹדֵי יְהוָה', וְכֵן 'אֵת שִׁיּוּרָה הָאֵב, יִשְׁמַע גַּם אֶת בְּנוֹ'. כֹּל מִי שְׁשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל רוּחַ הָאֵב הַשּׁוֹכֵנֶת יִגִּיעַ לְבַסּוֹף אֵלַי. וְאִם כִּי אִישׁ לֹא רָאָה אֶת הָאֵב, רוּחַ הָאֵב אֲכֵן שׁוֹכֵנֶת בְּתוֹךְ הָאָדָם. הַבֶּן אֲשֶׁר יֵרֵד מִן הַשָּׁמַיִם וּודאי חוזה באב. וְכֹל הַמֵּאֲמִין לְבֶן יֵשׁ לוֹ חַיִּי-עוֹלָם.

"אֲנֹכִי הוּא לֶחֶם הַחַיִּים. אֲבוֹתֵיכֶם אָכְלוּ אֶת הַמֶּן בְּמִדְבָּר וַיָּמָתוּ. זֶה הוּא הַלֶּחֶם הַיֵּרֵד מִן הַשָּׁמַיִם לְמַעַן יֵאָכֵל אִישׁ מִמֶּנּוּ וְלֹעוֹלָם לֹא יָמוּת בְּרוּחַ. אֲנִי שָׁב וְאֹמֵר: אֲנֹכִי הַלֶּחֶם הַחַי, וְכֹל נִשְׁמָה אֲשֶׁר תִּגִּיעַ אֶל מִיּוֹשׁ טִיבוֹ הַמֵּאוֹחֵד שֶׁל הָאֵל וְהָאָדָם לְעַד תִּחְיָה. וְלֶחֶם הַחַיִּים הַזֶּה, אֲשֶׁר אֶתֵּן לְכָל אֲשֶׁר יִקְבְּלוּ אוֹתוֹ, הֵינּוּ הַטֶּבַע הַמְּשׁוֹלֵב הַחַי שְׁלִי עֲצָמִי. הָאֵב בֶּבֶן וְהַבֶּן אֶחָד עִם הָאֵב – זוֹהִי הַהִתְגַּלּוּת הַמְּחִיָּה שְׁלִי לְעוֹלָם, וּמִתַּת הַגְּאוּלָּה לְכָל הָעַמִּים."

כאשר סיים ישוע לשאת את דבריו, פיזר רב בית הכנסת את הקהילה, אך הם לא אבו לעזוב. הם התגודדו מסביב לישוע ושאלו שאלות נוספות, בעוד שאחרים התלחשו והתווכחו בינם לבין עצמם. והדברים הללו נמשכו במשך יותר משלוש שעות. הקהל התפזר לבסוף לאחר השעה שבע בערב.

3. לאחר הפגישה

רבות השאלות שנשאל ישוע לאחר הפגישה הזו. חלקן הוא נשאל מפי תלמידיו הנבוכים, אך שאלות רבות יותר הוא נשאל בקטנוניות מפי אנשים לא-מאמינים אשר ביקשו אך ורק להביכו ולהפילו בפח.

אחד מן הפרושים האורחים נעמד על מעמד של מנורה וצעק את השאלה הזו: "אתה אומר לנו שאתה לֶחֶם הַחַיִּים. איך תוכל לתת לנו לאכול את בשרך או לשתות את דמך? מה תועלת לנו במצוותך אם לא נוכל לעשותה?" ענה ישוע לשאלה הזו ואמר: "לא לימדתי אתכם כי בשרי הוא לֶחֶם הַחַיִּים, וְאִם כִּי דְמִי הוּא מִי הַחַיִּים. אֲכֵן אֲמַרְתִּי כִּי חַיִּי בְּגוֹף הֵם מִתַּת שֶׁל לֶחֶם הַחַיִּים. הָעוֹבְדָה כִּי דָבָר הָאֵל הַתְּגַשֵּׁם בְּבֶשֶׁר וְעוֹבְדֵת הַיּוֹת בֶּן הָאָדָם כְּפוּף לְרָצוֹן הָאֵל, הֵם הַתְּנַסּוֹת

במציאות אשר כמוה כהזנה אלוהית. ואף כי לא תוכלו לאכול מבשרי או לשתות מדמי, אתם תוכלו להתאחד עמי ברוח, ממש כשם שאני הנני אחד עם אבי ברוח. תוכלו להיזון מדבר הנצח של האל, אשר אכן הינו לחם החיים, ואשר התגשם כמתת בדמות בשר ודם; תוכלו נשמתכם להישטף ברוח אלוה, אשר אכן הינה מי החיים. שלח אותי האב אל העולם על-מנת להראות כיצד הוא מבקש לשכון בכל בני האדם ולהכווין אותם; וחייתי אני את חיי בגוף בכדי להעניק השראה לכל בני האדם אשר יבקשו אף הם ביום מן הימים לדעת ולעשות את רצונו של האב שבשמים אשר שוכן בהם.

ואז קם אחד מן המרגלים הירושלמים אשר ריגל ישוע והשליחים, ואמר: "שמנו לב שלא אתה ולא תלמידך נוטלים ידיים היטב לפני הסעודה. וודאי תדעו כי אכילה בידיים טמאות ולא רחוצות היא הפרה של מצוות אבותינו. אתם גם לא רוחצים כנדרש את כוסות השתייה ואת הצלחות שלכם. מדוע אתם מזלזלים במסורות אבותינו ובמצוות?" וכאשר שמע אותו ישוע, ענה לו: "מדוע אתם עוברים על מצוות אלוהים ועל מסורות אבותיכם? הדיבר מצווה על 'כבד את אביך ואת אמך', ואף מצווה לחלוק עמם מזון, אם כך נדרש; אך אתם נוהגים על-פי המסורת אשר מתירה לילדים סוררים להתחמק מחובתם ולטעון כי הכספים אשר יועדו לסייע להוריהם 'הועלו כקורבן לאל'. המסורת פוטרת את הילדים הפקחים הללו מאחריותם, אף שבסופו של דבר הילדים משתמשים בכספים הללו לתועלת שלהם לבדם. מדוע אתם מעקרים את המצווה ממשמעותה באמצעות המסורת? היטב נבא ישעיהו על צביעותכם לאמר: 'נגש העם הזה, בפי ובשפתיו כבדוני ולבם רחק ממני. ותהי יראתם אתי מצות אנשים מלמד'.

"ראו כיצד זונחים אתם את הדיבר ומאמצים את מסורת האדם. ובאיזו קלות אתם דוחים את דבר האל ומקיימים את מסורותיכם שלכם. ורבות ונוספות הדרכים אשר בהן תעזו להעמיד את מנהגיכם מעל לתורה ומעל לדברי הנביאים."

ואז הפנה ישוע את דבריו אל הנוכחים כולם, ואמר: "הקשיבו לי כולכם. לא אשר בא אל הפה הוא המטמא את האדם ברוח, כי אם הדבר היוצא מן הפה ומן הלב." אך אפילו השליחים לא הבינו את מלוא משמעות דבריו, לפי ששמעון פטרוס שאל: "האם תוכל להסביר לנו את משמעות המילים, לבל יעלבו המאזינים?" ענה ישוע לפטרוס: "האם גם אתה מתקשה להבין? האם לא תדע שכל צמח אשר לא שתל אבי שבשמים ייעקר? הסכיתו כעת אל אלה אשר יודעים את האמת. אי אפשר להכריח אנשים לאהוב את האמת. רבים מן המורים הללו הינם מדריכים עיוורים. וכי ידריך עור את העור ונפלו שניהם אל השחת. הסכיתו ואומר לכם את האמת על מה שמטמא את האדם ברוח. אמן, אמן אני אומר לכם, כי לא מה שנכנס אל הגוף דרך הפה, או מה שנכנס אל הראש דרך האזניים או העיניים הוא אשר מטמא את האדם. כי אם היוצא מן הפה יוצא מן הלב, והוא מטמא את האדם. כי מן הלב יוצאות מחשבות רעות אשר מוצאות ביטוי במילותיהם ובמעשיהם של אנשים מרושעים. הלא תדעו כי מן הלב יוצאות מחשבות רוע, רציחות, נאופים, זנונים, גנבות, עדות שקר וגדופים? אלה הם המטמאים את האדם, אבל אכילה בלא נטילת ידים לא מטמא את האדם."

כעת השתכנעו מנהיגי הפרושים בסנהדרין הירושלמית כמעט לחלוטין כי נדרש לעצור את ישוע באשמת חילול הקודש, או בעקבות הפרת אחת מן המצוות הקדושות ליהדות; ומכאן נבעו מאמציהם לערב אותו בדיון על המסורת, אשר כונתה גם התורה שבעל-פה, ובמידת האפשר גם לתקוף אותו בשל כך. אין זה משנה כמה חמור היה המחסור במים, היהודים המשועבדים הללו הקפידו תמיד בנטילת הידיים הטקסית לפני כל ארוחה. הם האמינו כי "מוטב למות מאשר להפר את מצוות אבותינו." המרגלים שאלו את ישוע את השאלה הזו משום שדווח כי ישוע אמר, "הגאולה נוגעת יותר לניקיון הלב מאשר לניקיון הידיים." אך כאשר אדם מאמץ לעצמו אמונות דתיות שכאלה, קשה להיפטר מהן. אפילו שנים רבות לאחר מכן, היה השליח פטרוס עדיין משועבד מתוך פחד לרבות מן האמונות הנוגעות לטהרה ולטומאה, ונגאל מהן בסופו של דבר רק כאשר

חוזה חלום מציאותי מאוד ויוצא-דופן. נטיב להבין זאת אם מזכור כי היהודים הללו התייחסו לאכילה ללא נטילת ידיים בדיוק כאל עשיית עסק עם פרוצה, ודין שני הדברים כאחד היה נידוי.

וכך בחר המאסטר לדון במערכת החוקים והתקנות של הרבנים, התורה שבעל-פה, ולחשוף את טיפשותה של מסורת האבות, אשר נחשבה לקדושה ומחייבת אפילו יותר מן הכתוב בתורה עצמה. ישוע ריסן עצמו פחות בדבריו משום שידע כי הגיעה השעה שבה לא יוכל עוד לעשות דבר על-מנת למנוע את הקרע הפומבי בינו לבין המנהיגים הדתיים הללו.

4. מילים אחרונות בבית הכנסת

בעיצומם של הדיונים שלאחר הפגישה, הביא אחד מן הפרושים מירושלים אל ישוע נער מסכן אשר דבקה בו רוח סוררת ומרדנית. הוא הוביל את הנער המפגר לישוע, ואמר: "מה תוכל לעשות כדי לרפא את המחלה הזו? האם תוכל לגרש שדים?" המאסטר התבונן בנער ונכמרו רחמיו עליו. הוא סימן לנער להתקרב אליו, נטל את ידו ואמר: "אתה יודע מי אני; צא ממני; ואני מצווה את אחד מרעיך הנאמנים לוודא שלא תשוב." ומיד שב הנער להיות נורמלי ובעל דעת צלולה. היה זה המקרה הראשון שבו באמת גרש ישוע "רוח רעה" מתוך אדם. בכל המקרים הקודמים הדיבוק היה רק לכאורה; אך זה אכן היה מקרה אמיתי של דיבוק בשד, כפי שאירע מעת לעת באותם ימים ועד ליום של פנטקוסט, היום שבו שטפה רוחו של המאסטר כל בשר וגרמה לכך שמעט המורדים השמימיים הללו לעולם לא יוכלו לשוב ולנצל כך בני-אדם בלתי-יציבים.

ומשהנוכחים התפלאו, עמד אחד מן הפרושים וטען כי ישוע יכול לעשות כדברים הללו משום שהוא חבר לשדים; זאת כי הוא הודה בדבריו, שבהם השתמש על-מנת לגרש את השד, כי הוא והשד מכירים זה את זה; והוא המשיך וטען שהרבנים בירושלים כבר החליטו כי ישוע חולל את כל הניסים שלו, לכאורה, בכוחו של בעל-זבוב, שר השדים. אמר הפרושי: "נתקו כל קשר עם האדם הזה; הוא חבר לשטן."

אז אמר ישוע: "איך יוכל השטן לגרש השטן? ואם נחלקה ממלכה על עצמה, לא תוכל לעמד הממלכה ההיא; ובית אם נחלק על עצמו, לא יוכל לעמד הבית ההוא. כיצד תוכל עיר לעמוד במצור אם איננה מאוחדת? ואם השטן יתקומם אל עצמו ונחלק; כיצד תעמוד מלכותו? אין איש יכול לבזא לבית הגיבור ולגזל את כליו, אם לא יאסר בראשונה את הגיבור. ואם אני מגרש את השדים בבעל-זבוב, בנִיכָם בְּמִי יִגְרְשׁוּ אֹתָם? על כן הִמָּה יִהְיֶה שִׁפְטִיכֶם. ואם בְּרוּחַ אֱלֹהִים אֲנִי מְגַרֵּשׁ אֶת הַשָּׂדִים, הֲנֵה הַגִּיעָה אֲלֵיכֶם מַלְכוּת הָאֱלֹהִים. אילו לא היו הדעות הקדומות מעוורות אתכם, אילו לא היו הגאווה והפחד מסיטים אתכם מדרך הישר, כי אז הייתם מבחינים בקלות כי מצוי בקרבכם אחד גדול מן השדים. אתם מכריחים אותי להכריז כי כל אֲשֶׁר אֵינְנוּ אֹתִי הוּא נִגְדִי, וְאֲשֶׁר אֵינְנוּ מִכֶּנֶס אֹתִי הוּא מִפֶּזֶר. על כן, אזהיר את אלה אשר בעיניים פקוחות וברוע מכון מתיימרים לייחס את מעשיי האל לשדים! אמן, אמן אומר לכם, כל חטא וגדוף יסלח לאדם, אך גדוף הרוח המרושע, המכוון, לא יסלח לאדם. ומכיוון שעובדי עוון נחושים אלה לעולם לא יבקשו ואף לא יקבלו מחילה, אשמים הם בחטא דחיית המחילה האלוהית לנצח.

"רבים מכם ניצבים היום בפני צומת דרכים; אתם ניצבים בראשיתה של הבחירה הבלתי-נמנעת בין רצונו של האב לבין נתיביו החשוכים של הרצון-העצמי. ולבסוף, אתם תהיו את אשר תבחרו כעת. עליכם להפוך את העץ ופירותיו לטובים, שאם לא, תהפכו לעץ נשחת אשר פירותיו רעים. הנני מכריז כי במלכות הנצח של אבי נודע העץ בפרי. אך אחדים מכם, ילדי צפעונים, איכה תוכלו לדבר טוב ואתם רעים? כי משפעת הלב ידבר הפה."

אז קם פרושי אחר ואמר: "רבי, תפצנו לראות אות על ידך, כך נדע שבזכות ובסמכות תלמד. האם תיאות לכך?" וכאשר שמע זאת ישוע, הוא אמר: "דור חסר אמונה, מבקש לו אות ואות לא יינתן לו, בלתי אם האות אשר כבר ניתן, וזה אשר תראו כאשר יעזוב אתכם בן האדם."

וכאשר סיים את דבריו, הקיפו אותו שליחיו והובילו אותו אל מחוץ לבית הכנסת. הם הלכו עמו בדממה חזרה הביתה לבית צידה. הם כולם נדהמו, ובמידת מה גם נחרדו, מן השינוי הפתאומי אשר חל בטקטיקה ההוראה של המאסטר. הם לא הורגלו לראות אותו פועל בדרך כה מיליטנטית.

5. מוצאי שבת

שוב ושוב ניפץ ישוע את תקוות שליחיו. שוב ושוב הוא ריסק את ציפיותיהם הכמוסות. ואולם, שום אכזבה או תקופת צער לא השתוותה לזו אשר אחזה בהם כעת. בנוסף, בדיכאון אשר אחז בהם נמהל כעת פחד אמיתי לשלומם. הם הופתעו מנטישתם המוחלטת והפתאומית של התושבים. במידת מה, הם גם חששו ודאגו בשל העזות הבלתי-צפויה אשר הפגינו הפרושים אשר ירדו מירושלים, ובשל הנחישות האסרטיבית שלהם. אך יותר מכל הם נסערו מפאת השינוי הפתאומי אשר חל בטקטיקה של ישוע. בנסיבות רגילות, הם היו מקבלים בברכה את הופעתה של הגישה המיליטנטית יותר הזו, אך הם נבהלו מן האופן שבו היא הופיעה הלכה למעשה בצמידות לדברים רבים בלתי-צפויים אחרים.

וכעת, מעבר לכל הדאגות האלה, ישוע סירב לאכול כשהם חזרו הביתה. הוא הסתגר לבדו במשך שעות באחד מן החדרים העליונים. השעה הייתה כמעט חצות כאשר חזר יואב, מנהיג האוונגליסטים, ודיווח כי כמעט שליש מקרב עמיתיו נטשו את הקבוצה. לכל אורך הערב באו והלכו חסידים נאמנים ודיווחו על תחושת דחייה כללית כלפי המאסטר בכפר נחום. הרבנים מירושלים הזינו במרץ את תחושות הדחייה ועשו כל אשר לאל ידם על-מנת לגרום לאנשים להתרחק מישוע ומתורתו. במהלך השעות הקשות האלה התכנסו שתי-עשרה הנשים בביתו של פטרוס. הן היו נסערות מאוד, אך אף אחת מהן לא נטשה.

ישוע ירד מן החדר העליון מעט לאחר חצות הליל, עמד בקרב השנים-עשר ועמיתיהם, אשר מנו בסך הכול כשלושים איש. וכך אמר: "אני מכיר בכך שניפוי המלכות מטריד אתכם, אבל הוא בלתי-נמנע. לאחר כל ההכשרה אשר קיבלתם, האם באמת הייתה לכם סיבה טובה להיטרד מדבריי? מדוע נמלאתם בפחד ובחשש למראה המלכות אשר נפטרת מן ההמונים הפושרים, מתלמידים בעלי לב-חצוי? מדוע זה תתאבלו אל מול שחר של יום טרי שבו תזרח בהדר חדש תורת הרוח של מלכות השמים? אם תתקשו לעמוד במבחן הזה, מה תעשו כאשר יירש בן האדם לשוב אל האב? מתי וכיצד תכינו את עצמכם לזמן שבו ארקיע אל המקום שממנו באתי אל העולם?"

"אהוביי, עליכם לזכור כי הרוח הוא הנותן חיים והבשר אין בו מועיל. הדברים אשר אני דברתי אליכם רוח הטהור וחיים. יאמץ לבבכם! לא נטשתי אתכם. רבים ייעלבו מדבריי הפשוטים של הימים הללו. כבר שמעתם שרבים מחסידיי כבר הפנו אלי עורף; לא עוד יצעדו עמי. מלכתחילה ידעתי שמי שמאמין בלב-חצוי ייפול לאורך הדרך. האם לא בחרתי אתכם, השנים-עשר, ומיניתי אתכם כשגרירי המלכות? ה'ש את נפשכם גם אתם לסור מאחרי? איש-איש יבחן את אמונתו שלו, כי אחד מכם מצוי בסכנה גדולה." וכאשר סיים ישוע את דבריו, אמר שמעון פטרוס: "כן, אדוני, אנחנו עצובים ונבוכים, אך לעולם לא ננטוש אותך. לימדת אותנו את מילות חיי הנצח. האמנו בך והלכנו אחריך עד כה. לא נפנה לך עורף, כי יודעים אנחנו ששליח האל הנך." וכשסיים פטרוס את דבריו, כולם כאיש אחד הנהנו כאות הסכמה להבטחת נאמנותם.

או אז אמר ישוע: "לכו לנוח, כי זמנים עמוסים לפנינו; הנה באים ימים מלאי-פעולה."